

The Holy See

Pāvesta Franciska
apustuliskā vizīte
Lietuvā, Latvijā un Igaunijā
2018. gada 22.–25. septembrī

TIKŠANĀS AR VALSTS AUGSTĀKAJĀM AMATPERSONĀM, SABIEDRĪBAS PĀRSTĀVJIEM UN DIPLOMĀTISKO KORPUSU

Tallinā, Prezidenta pils Rožu dārzā
25. septembris 2018

[Multimedia]

Prezidentes kundze,
valdības locekļi un amatpersonas,
augsti godātie diplomātiskā korpusa locekļi,
ekselences, dāmas un kungi!

Esmu ļoti priecīgs, ka varu būt jūsu vidū šeit, Tallinā, vistālākajā ziemeļu galvaspilsētā, kuru Kungs man ļāvis apmeklēt. Prezidentes kundze, es Jums pateicos par vārdiem, ar kuriem Jūs mani sagaidījāt, un par iespēju tikties ar Igaunijas tautas pārstāvjiem. Es zinu, ka jūsu vidū ir arī dažādu jomu sabiedrības pārstāvji un kultūras pasaules delegācija. Tas man ļauj izteikt savu vēlēšanos mazliet vairāk iepazīt jūsu kultūru, īpaši jūsu izturību – spēju, kas dažādās smagās situācijās jums palīdzēja atkal sākt no gala.

Šīs zemes jau gadu simteņiem ilgi tiek sauktas par “Marijas zemi”, *Maarjamaa*. Šis nosaukums ne tikai attiecas uz jūsu vēsturi, bet ir arī daļa no jūsu kultūras. Domājot par Mariju, man prātā nāk divi vārdi – vārdi “atmiņa” un “auglīgums”. Viņa ir sieviete ar labu atmiņu, kura visu, ko piedzīvo, kā dārgumu glabā savā sirdī (Lk 2, 19), un ir auglīga māte, kura dzemdina savu Dēlu. Lūk, kāpēc

man patīk domāt par Igauniju kā par atmiņas un auglīguma zemi.

Atmiņas zeme

Dažādos vēstures periodos jūsu tautai nācās izturēt smagus ciešanu un apspiestības brīžus. Tā cīnījās par savu brīvību un neatkarību, kas vienmēr tika apšaubīta vai apdraudēta. Tomēr pēdējos nepilnos divdesmit piecos gados, kuru laikā esat ar pilnām tiesībām iestājušies tautu saimē, Igaunijas sabiedrība spērusi “platus soļus” un jūsu zeme, kaut arī ir maza, atrodas priekšgalā cilvēciskās attīstības rādītāju ziņā, inovācijas spējas ziņā, nemaz jau nerunājot par to, ka tā apliecinājusi, cik augstā līmenī tajā ir preses brīvība, demokrātija un politiskā brīvība. Turklāt jūs esat nostiprinājuši sadarbības un draudzības saiknes ar dažādām valstīm. Ņemot vērā jūsu pagātni un tagadni, mēs rodam iemeslus tam, lai ar cerību raudzītos nākotnē, kur netrūks dažādu izaicinājumu. Būt par atmiņas zemi nozīmē prast paturēt prātā to, ka šodien sasniegtais līmenis panākts, pateicoties jūsu priekšteču pūliņiem, darbam, garam un ticībai. Pateicības pilnas atmiņas izkopšana sniegs iespēju visus sasniegumus, ko šodien baudāt, saistīt ar to vīriešu un sieviešu vēsturi, kuri cīnījās, lai šī brīvība būtu iespējama, un kuri savukārt tagad aicina jūs godināt viņu piemiņu, paverot ceļus paaudzēm, kuras nāks pēc jums.

Auglīguma zeme

Kā jau to uzsvēru, sākot savu Romas bīskapa kalpojumu, “cilvēce šobrīd piedzīvo vēsturisku pagriezienu, kā to varam redzēt no sasniegumiem dažādās jomās. Slavējami ir sasniegumi, kas veicina cilvēku labklājību” (*Evangelii gaudium*, 52), taču vienmēr jāpatur prātā tas, ka labklājība ne vienmēr ir sinonīms jēdzienam “labi dzīvot”.

Viena no parādībām, kas vērojama mūsu tehnokrātiskajā sabiedrībā, ir dzīves jēgas, dzīvesprieka zaudēšana un attiecīgi arī lēna un klusa brīnīšanās spējas izdzišana, kas ir par iemeslu tam, kāpēc ļaudis nereti ieslīgst eksistenciālā pagurumā. Apziņu, ka mēs piederam citiem un sevi veltījam citu labā, ka esam iesakņojušies tautā, noteiktā kultūrā un ģimenē, var pamazām zaudēt, atņemot – it īpaši jauniešiem – saknes, jo no saknēm sākas tagadnes un nākotnes veidošana. Tādējādi mēs sev atņemam spēju sapņot, uzdrošināties un radīt. Pilnīga paļaušanās uz tehnisko progresu kā vienīgo iespējamo attīstības ceļu var novest pie tā, ka mēs zaudējam spēju veidot saiknes starp personām, paaudzēm un kultūrām, tas ir, šo vitāli svarīgo audeklu, kam ir tik liela nozīme, lai mēs justos piederīgi cits citam un būtu kopējā plāna līdzdalībnieki šā vārda plašākajā nozīmē. Tādējādi mēs, kuri strādājam sociālajā, politikas, izglītības un reliģijas jomā, pirmām kārtām esam atbildīgi par to, kā mēs veidojam saiknes.

Auglīgai zemei raksturīga tāda augsne, kurā saknes var iesakņoties un sazaroties, nodrošinot to, ka šīs zemes kopienas locekļi jūtas “kā mājās”. Nav briesmīgāka atsvešināšanās veida kā izjūta, ka tev trūkst sakņu, ka tu nevienam nepieder. Zeme būs auglīga, tās tauta nesīs augļus un spēs veidot nākotni tikai tad, ja tā spēs radīt piederības saikni starp tās locekļiem, integrācijas saiknes

starp paaudzēm un dažādām kopienām, kuras to veido, kā arī tad, ja atteiksimies no visa, kas mūs dara nejūtīgus pret citiem un attālina citu no cita. Dārgie draugi, es gribu jums apliecināt to, ka šajā ceļā jūs vienmēr varat paļauties uz katoliskās Baznīcas atbalstu un palīdzību. Tā ir neliela kopiena jūsu vidū, bet ar milzīgu gribu palīdzēt šo zemi darīt auglīgu.

Prezidentes kundze, dāmas un kungi, es vēlreiz jums pateicos par uzņemšanu un viesmīlību. Lai Kungs svētī jūs un mīļoto igauņu tautu. Lai Viņš īpaši svētī gados vecos ļaudis un jauniešus, tā ka viņi, glabājot dzīvu atmiņu un pieņemot to, ko tā sevī ietver, šo zemi darītu par auglīguma paraugu. Paldies!